

Fântânile plâng de singurătate

Flavius

Când eram tânăr, cal cred că eram,
timpul îl trăgeam după mine târâș,
sfînți în căruțe de foc și zei în care de luptă
îi duceam acolo unde nu poți să ajungi.

Erau lumi împrejur și nu se vedea nicio lume,
inima mea era scoasă, pulsa în palme lumină
fără să-și piardă ritmul și la femei năzuia,
fără să facă răni în carnea verde, fragedă.

Mai târziu a prins coaje, s-a închis în cochilie,
sub pleoape ochii se rotunjesc în orbite
nu mai absorb dimineți de rubin.
Zilele devin mai aspre cu amiezele arse
de unde umbrele fug fără vlagă,

fântânile plâng de singurătate.

Logosul înverzește-n cuvinte
și se coace-n fructul cu sunete cosmice
asemenea izvorului ce urcă-n fântâni
la răscruci unde și moartea face popas.

Te învinuiești de singurătatea durerii
și rupi din mine dealul tristeții
înalț cât lacrima unei flori, cât scara unei dorințe
pe care urc greutatea trupului friguros,
ce vremea îl trage la țarm
ca pe o barcă uitată de valuri.